

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙ ΤΗΣ Ι. Μ. ΑΓΙΟΥ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΒΙΑΡΧΟΥ

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἐν Βηθλεέμ τεχθέντος καί ἐν Ἰορδάνῃ Βαπτισθέντος διά τήν ἡμῶν σωτηρίαν, πρὸς καθαρισμόν τῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν φύσεως ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καί τῆς φθορᾶς, συνεκέντρωσεν ἡμᾶς σήμερον εἰς τοῦτον τὸν περίλαμπρον καί ἔνδοξον τόπον τῆς ἐρήμου τῆς Βηθλεέμ, τὸν ὁποῖον ἐχαρίτωσεν ἡ Γέννησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν καί Θεοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ὁ ἀγγελικὸς βίος τῶν δούλων τοῦ Χριστοῦ, τῶν ἁγίων Πατέρων καί ἀσκητῶν.

Ἡ χορεία τῶν ὁσίων τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὅσων δηλαδή ἀπεδείχθησαν εὐάρεστοι εἰς τὸν Θεόν διά τῆς αὐτῶν ἀσκητικῆς πολιτείας, κατέχει ἰδιαιτέραν θέσιν εἰς τὸν νοητὸν τῆς Ἐκκλησίας οὐρανόν· διότι ἡ μοναχικὴ αὐτῶν ζωὴ ἀποτελεῖ τό μέσον διὰ τοῦ ὁποῖου οἱ Ὅσιοι Πατέρες κατεπολέμησαν τὸ φρόνημα τῆς σαρκός, δηλαδή ὅσα ἡ σὰρξ καί ἡ φιλόσαρκος ζωὴ ἐπιδιώκει, τό ὁποῖον εἶναι μισητόν εἰς τὸν Θεόν (**πρβλ. Ρωμ. 8, 6**), καί προεχώρησαν εἰς τὴν πρὸς Αὐτόν τελεῖαν ἀφοσίωσιν καί τελεῖαν ἀγάπην· προαγόμενοι δέ εἰς αὐτήν, ἠϋξήθησαν καί εἰς τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον, πρὸς τὸν συνάνθρωπον αὐτῶν, ἀνεξαρτήτως κοινωνικῆς, φυλετικῆς ἢ θρησκευτικῆς διακρίσεως. Εἶναι τοῦτο φανερόν εἰς τοὺς Βίους ὅλων τῶν ὁσίων, οἱ ὁποῖοι, ὅταν μὲν δέν εἶχον τὰ ὑλικά μέσα διὰ νὰ βοηθήσουν τὸν συνάνθρωπόν των, ἐπεδίδοντο μόνον εἰς εὐπροσδέκτους πρὸς τὸν Θεόν προσευχάς ὑπὲρ αὐτοῦ, ὅταν δέ διέθετον, χάρις τῷ Χριστῷ, καί ὑλικά μέσα, τότε ἤσκουν καί τὴν ἔμπρακτον φιланθρωπίαν. Τό Κοινόβιον τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου, τό κόσμημα τοῦτο καί πρότυπο τῶν Κοινοβίων, ἦτο πρότυπον φιλοξενίας καί φιланθρώπου δράσεως, πέραν τῆς αὐτοῦ λειτουργικῆς ζωῆς καί τῶν προσευχῶν. Ἡ δέ προσευχή καί ἡ φιланθρωπία ἦσαν ἀδιάπτωτα καί ἐπίποννα, διὰ τὸν ὁποῖον λόγον καί ἐπάνω τῆς πύλης τοῦ Μοναστηρίου ἐπεκρέματο ἐπιγραφὴ λέγουσα «μηδεὶς ὀκνηρὸς εἰσίτω».

Πάντως, θὰ ἦτο σφάλμα, ἀγαπητά ἐν Κυρίῳ τέκνα, νὰ περιορίσωμεν τὴν ἀξίαν τοῦ Μοναχισμοῦ εἰς τὴν μικρὰν αὐτοῦ φιланθρωπικὴν καί κοινωνικὴν δρᾶσιν. Καθὼς ἡ ζωὴ τῶν Μοναχῶν εἶναι ὑπεράνθρωπος, οὕτω καί ἡ φιланθρωπία αὐτῶν εἶναι ὑπεράνθρωπος, ἐπιτελουμένη πρωτίστως διὰ τῆς ἐπιπόνου καί ἐπιμόνου ὑπὲρ τοῦ σύμπαντος κόσμου προσευχῆς. Πρωταρχικόν μέλημα τῆς χριστιανικῆς φιланθρωπίας εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ πλησίον, διότι τὴν μὲν σὰρκα κληρονομοῦμεν ἀπὸ τοὺς γονεῖς ἡμῶν καί αὕτη πρόκειται νὰ ἀποθάνῃ, τὴν δέ ψυχὴν λαμβάνομεν νοεράν καί καθαρὰν ἀπὸ Θεοῦ, ὡς αἰώνιον ἡμῶν ὑπόστασιν. Διὰ τοῦτο, πρώτιστος τρόπος ἀγάπης διὰ τὸν πλησίον εἶναι ἡ ἐπιθυμία τῆς ψυχικῆς αὐτοῦ σωτηρίας καί μέσον διὰ τὴν ὑποβοήθησιν τῆς σωτηρίας αὐτῆς εἶναι πρωτίστως ἡ ἐν ἅκρᾳ ἀγάπῃ ὑπὲρ αὐτοῦ προσευχή.

Οἱ Μοναχοί καί ἀσκηταὶ ἀκολουθοῦν τό ὑπόδειγμα τῆς παρθενίας τοῦ Χριστοῦ, ὁ

Ὅποῖος, πέραν τοῦ προσωπικοῦ αὐτοῦ παραδείγματος (**Ἀ Πέτρου 2, 21**), παρήγγειλεν εἰς ἡμᾶς, ὅτι ὅποιος δύναται νά ἀσκήσῃ τήν ζωὴν τῆς παρθενίας διὰ νά ἐπιτύχῃ τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, νά μή διστάζῃ νά προχωρήσῃ εἰς τοῦτο (**Ματθ. 19, 12**). Ἡ παρθενία, ἡ στέρησις τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, ἡ σύνολος ἄσκησις καί ἐγκράτεια, εἶναι μία μεγάλη προσωπική διὰ βίου θυσία χάριν τοῦ Χριστοῦ, εἶναι μέσον πρὸς τελείαν ἀποφυγὴν τῶν βιοτικῶν δεσμεύσεων καί ἐπιθυμιῶν, αἱ ὁποῖαι ἐμποδίζουν τήν καθαρὰν πρὸς τόν Θεόν προσευχήν καί τήν κατὰ συνείδησιν ὑπακοήν εἰς τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Διὰ τῆς ἐγκρατείας καί σωφροσύνης οἱ Μοναχοί σπεύδουν ἤδη ἀπό ταύτης τῆς ζωῆς, νά μιμηθοῦν τοὺς Ἀγγέλους, μοναδικόν ἔργον τῶν ὁποίων εἶναι ἡ πρὸς Θεόν καθαρὰ ὑπακοή καί λατρεία (**Ἐβρ. 1, 14**) καί νά εἰσέλθουν ἀπό τώρα εἰς τήν νέαν κατάστασιν τῆς αἰωνίου ἐν Χριστῷ ζωῆς, ὅπου δέν ὑπάρχει τίποτε τό ὑλικόν καί σαρκικόν, ἀλλὰ καινὴ κτίσις (**Γαλ. 6, 15**), ὅπου πάντες θά εἶναι «ὡς ἄγγελοι Θεοῦ ἐν οὐρανῷ» μήτε νυμφεύοντες, μήτε νυμφευόμενοι (**Ματθ. 22, 30**).

Ἀγαπητοί μου ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Τό εὐλογημένον τοῦτο Κοινόβιον τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου ἀποτελεῖ καύχημα τοῦ τόπου τούτου, ἀναπόσπαστον ὀρόσημον, τό ὁποῖον δεικνύει τήν διαχρονικὴν πορείαν τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας ἡμῶν. Ἀπὸ τόν τόπον τοῦτον διῆλθον οἱ Μάγοι Βασιλεῖς μετὰ τήν προσκύνησιν τοῦ Χριστοῦ, διῆλθον ὅμως καί οἱ Ὅσιοι Πατέρες ἡμῶν, οἱ Ἀρχιμανδρίται τῶν κοινοβιατῶν καί τῶν λαυρεωτῶν Μοναχῶν Θεοδόσιος καί Σάββας, καί πληθὺς ἄλλων ἁγίων ἀσκητῶν. Ἡ ἱστορία τῆς περιοχῆς αὐτῆς εἶναι ἡ ἱστορία τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου, εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων, τό ὁποῖον διεφύλαξε καί διαφυλάττει ἀπὸ πολλῶν αἰώνων τοὺς ἁγίους καί ἱστορικούς αὐτοὺς Τόπους.

Ἄς δεηθῶμεν τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ἄνθρωπος συνδιαλλαγῆς καί φιλανθρωπίας, καί ὁ ὁποῖος ἀνεδείχθη Μέγας καί ἀπέκτησε παρρησίαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί δύνάμιν θαυματουργίας, νά χάρισῃ εἰρήνην εἰς τήν περιοχὴν ἡμῶν, ἐλευθερίαν δέ καί ἀνεξαρτησίαν εἰς τόν παλαιστινιακόν λαόν. Ἀμήν.